

EVA MARCUS (48)

bedrijfskunde 1997-2002 en eerstegraads leraren-
opleiding aan de Vrije Universiteit Amsterdam
(2008-2009); opleidingsmanager DC Terra
in Assen

ERWIN VAN SANTEN (50)

bedrijfskunde 1994-2000;
bestuurder Wilhelmina Ziekenhuis Assen

ELLIS ELLENBROEK

Relatie sinds: 24 april 1999 / getrouwd: 25 april 2008 / drie kinderen: Ischa (16), Pol (13), Teddy (10)

Eva: 'Toen we elkaar net kenden, gingen we op stap. Erwin bleek te dansen! Er zijn weinig jongens die dat durven, tenzij ze heel veel op hebben. Zijn mooie brede onderarmen – van het basketballen – vond ik ook aantrekkelijk. En hij had tekst. Hij zei dat hij later best thuis wilde blijven om voor kinderen te zorgen. Dat was een van de eerste vragen die ik hem stelde. Ik dacht: Die is van mij! Al vond ik het raar dat hij nog bij zijn ouders woonde.

Ik vroeg hem te eten. Stond hij voor de deur met een schaakbord om mij te leren schaken. Zo leuk. Alleen... hij was te laat. Hij zou er om zeven uur zijn, maar kwam om half acht. Ik had een dikke biefstuk voor hem gebakken, met aardappelgratin en boontjes, dat eten we nog steeds. Mijn huisgenoot stond er likkebaardend naast, hopen dat Erwin niet zou komen opdagen.

We waren heel erg verliefd, maar ik ging een paar maanden in de VS werken en Erwin vertrok voor twee maanden op studiereis naar Costa Rica en Mexico. We zouden elkaar een tijdje niet zien. Dat was een grote opgave. Ik had een foto van hem bij me. Er was amper internet nog toen en je had geen mobiele telefoon. Een keer mailen, dat was het. Tijdens mijn afstuderen in Amsterdam zijn we gaan samenwonen. We hebben ongeveer twintig jaar in Utrecht en omgeving gewoond en allebei verschillende banen gehad daar. Onze kinderen zijn er geboren.

Sinds vijf jaar zijn we terug in Groningen, we kochten een huis in Haren. Meer ruimte en rust. En dichterbij ons beider ouders en schoonouders. We respecteren elkaars verschillen en omarmen onze overeenkomsten. Maar tuurlijk hebben we soms ruzie. We zijn allebei dominant en eigenwijs. Alle twee weten we het altijd beter. In plaats van samen naar salsales, gaan we tegenwoordig samen naar de personal trainer. Als gezin zijn we ook heel sportief. We lopen hard met zijn allen, de 4 Mijl van Groningen komt – grappig detail – langs ons huis. We zijn besmet door de vader van Erwin. Die is inmiddels 75 en loopt nog halve marathons.'

Erwin: 'Met een glimmende kitsch-ring stond ik ergens in april 2007 op de Erasmusbrug in Rotterdam, waar ik toen werkte als manager in het Erasmus MC. Ik had Eva op slinkse wijze naar de brug gelokt en gezegd dat ze naar Hotel New York moest gaan aan het einde. Ergens halverwege sprong ik achter een pilaar tevoorschijn en vroeg haar ten huwelijk. Wij kennen elkaar van de redactie van het faculteitsblad Bedrijfskundige Berichten. Het duurde even voor we elkaar daar ontmoetten. We gingen niet altijd naar de vergaderingen want we waren ook druk met sporten. Eva speelde selectie hockey, ik basketbalde op landelijk niveau. Ik vond Eva een leuke dame met ferme uitspraken. Ik vond haar wel stoer. En ze zag er ook knap uit. Ze vroeg me te eten en ik was te laat. Ik had mijn best gedaan om niet te hard te fietsen, ik wilde niet bezweet aankomen. Het was 24 april 1999, ook de datum van onze eerste zoen.

Vanaf dat moment waren we samen, al deden we onze eigen dingen. Ik ging vlak nadat het aan raakte naar Mexico en Costa Rica, Eva naar de Verenigde Staten. Later ben ik nog twee maanden naar Australië geweest. Ik zou langer. Maar eenmaal daar vroeg ik me af waarom eigenlijk. Het was geen reis om mezelf te vinden of zo, ik wist al wie ik was en wat ik wilde. En in aardbeien plukken bij 40 graden om ter plekke in mijn levensonderhoud te voorzien had ik ook niet zo'n trek. Op onze trouwdag ben ik met Eva in een versierde riksja naar het stadhuis van Utrecht gefietst, daarna een receptie en foto's maken en 's avonds een feest in Maarssen. Onze openingsdans was een salsa. In Groningen hadden we op les gezeten bij Salsa Roy.

Salsa dans ik niet veel meer en met basketballen ben ik gestopt. Ik hockey nu, in Eelde. Vroeger vond ik het een kaksport en nu doe ik het zelf. Mijn prestaties mogen trouwens geen naam hebben, ik vind het heel moeilijk. Met Eva ga ik naar de personal trainer. Ik vind Eva nog steeds superaantrekkelijk, vooral door haar nooit aflatende energie. Zij doet gewoon dingen, bijvoorbeeld ons opgeven voor deze rubriek. Typisch Eva.'